

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628134256/facsimile.pdf (tilgået 17. januar 2022)

Anvendt udgave: Barbara

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Der var ogsaa mange andre, der havde deres faste Stole, skønt de ikke var konditionerte, baade Mme. Dreyer, Sieur Arentzen og gamle Jomfru Kleyn. De var solide Folk, der betalte deres Pladser. Det var deres Stolthed og Adelsmærke overfor Hoben, og det sporedes ganske svagt paa deres Ansigter, idet de satte sig ned.

Men fælles for alle Kirkegængerne var, at deres Aande kunde ses i den bitterlig kolde Luft, som graa Skyer.

Hr. Poul sad og tænkte paa alle de Gange, han havde gaaet i Kirke i Vor Frue i København, paa hele den galante Tumult udenfor Portene af Karosser, Chaiser og Lakajer, som smækkede med Vognrørene, paa den pyntede Stimmel af fornemme og af Borgere, som fornøjet og værdigt skridtede mellem Pillerne gennem de tre lige høje Skibe, medens Orgelet højtideligt præluderede og knurrede under Hvævingerne. Ak, her i Havnen var kun en arm og krumbøjet Degn, som høst fremhakkede Indgangsbønnen. Og imens var der dødsstille under Tagbjælkerne og ingen Hosten og Marken som ellers.

Men umiddelbart derpaa kom Barbara bastig og stille og satte sig ind i Sørenskriverstolen til sin Moder — som et sidste levende Gliant af Verden, før den alvorstunge Satme begyndte.

Sørenskriver Johan Hendrik Heyde var den Dag kommet til Kirke samtidig med Landfogeden og hans Datter. Han havde hilst paa dem, vekslet nogle Bemærkninger og smilet, men da de var traadt ind i Vaabenhuset var han ikke fulgt med dem op ad Kirkegulvet til sin Stol. I Stedet var han trasket op paa Pulpituro.

Hvorfor gjorde han det? Han havde intet imod dem, men alligevel var der i dette Øjeblik noget, der skilte. De talte Dansk. Nuvel, det var deres Sprog. Og Johan Hendrik falte intet Nag til det danske, han havde selv opholdt sig meget i Danmark, hans egen Slægt var dansk. Ja, han vilde have fundet det urimeligt, om Folk som Fogeden eller Handelsforvalteren havde talt Fierøsk. Og dog, her paa hjemlig Grund mellem færøsk Almue var dette løbløbende Sprog et Brud paa Tonefaldet. Det irriterede ham lidt, ligesom naar han hørte nogen spille ved Siden af paa et Instrument. Han var selv afstemt efter Folket. Derfor var det ham imod at gaa frem i første Række. Han forblev hellere i Baggrunden paa Pulpituro. Her kunde han i Ro sidde og lundere over Jordforbedringer, nye Fiskeriforsøg og andre nyttige Ting til Landets bedste.

Noget efter at Sørenskriveren havde taget Plads, knagede det tungt i Trappen, og op kom hans Fætter Samuel Mikkelsen, Øernes